VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2017. gada 14. decembrī*

Civildienests – Ierēdņi – Paaugstināšana amatā – 2015. gada paaugstināšana amatā – Lēmums nepaaugstināt prasītāju amatā AD 10 pakāpē, kas stājas spēkā 2015. gada 1. jūlijā – Starpiestāžu pārcelšana – Sistēma *prorata temporis* – Salīdzinošs nopelnu izvērtējums – Civildienesta noteikumu 45. pants – Atbildība

Lieta T-21/17

RL, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ko pārstāv *C. Bernard-Glanz* un *A. Tymen*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Tiesu, ko pārstāv *J. Inghelram* un *V. Hanley-Emilsson*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar kuru tiek lūgts, pirmkārt, atcelt Eiropas Savienības Tiesas 2016. gada 11. maija lēmumu atteikt paaugstināt amatā prasītāju no 2015. gada 1. jūlija un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājam esot nodarīts sakarā ar to.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 45. pantā ir noteikts:

"Lēmumu par paaugstināšanu amatā pieņem iecēlējinstitūcija, ievērojot 6. panta 2. punktu. Ja vien netiek piemērota 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētā procedūra, ierēdņus var paaugstināt amatā tikai tad, ja viņi ieņem amatu, kas atbilst vienam no amatu veidiem, kas izklāstīti I pielikuma A punktā, nākamajā augstākā pakāpē. Paaugstinājumu īsteno, ieceļot ierēdni viņa funkciju grupas nākamajā augstākajā pakāpē. Paaugstināšanu amatā veic, izvēloties tikai no to ierēdņu vidus, kuri ir nostrādājuši ne mazāk kā divus gadus savā pakāpē, ņemot vērā uz paaugstinājumu pretendējošo ierēdņu salīdzinošos nopelnus. Izvērtējot salīdzinošos nopelnus, iecēlējinstitūcija jo īpaši ņem vērā ziņojumus par ierēdņiem un to, kā pienākumu izpildē tiek lietotas citas valodas, nevis tās, par kurām ierēdnis ir sniedzis pierādījumus, ka viņam ir labas zināšanas saskaņā ar 28. panta f) punktu, un veicamo pienākumu atbildības līmeni.

[..]"

2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas 2005. gada 19. oktobra lēmuma pielikumā ietvertajiem norādījumiem par paaugstināšanu amatā (turpmāk tekstā – "norādījumi par paaugstināšanu amatā"), lai varētu tikt apsvērta ierēdņa paaugstināšana amatā, viņam parasti ir jābūt ieguvušam vismaz tik paaugstināšanas amatā punktus, cik ir atskaites slieksnis (3. punkts).

3 Norādījumu par paaugstināšanu amatā 4. punktā ir precizēts, ka par katru konkrētajā pakāpē nostrādāto gadu ierēdnis iegūst paaugstināšanas amatā punktus diapazonā no 0 līdz 3. Neviena punkta neiegūšana nozīmē nekādu karjeras izaugsmi, 1 iegūts punkts nozīmē lēnu karjeru, 2 punkti nozīmē parastu karjeru, un 3 punkti – strauju karjeru.

4 Tāpat saskaņā ar norādījumiem par paaugstināšanu amatā paaugstināšanas amatā punktus katru gadu piešķir tā direktorāta direktors, kurā ierēdnis strādā, ņemot vērā šā pēdējā nopelnus un galvenokārt viņa novērtējuma ziņojumu (5. punkts), un katru gadu direktors par katru pakāpi izveido sarakstu ar tiem viņa direktorāta ierēdņiem, kuri ir sasnieguši atskaites slieksni (7. punkts).

5 Visbeidzot norādījumu par paaugstināšanu amatā 8. punktā ir paredzēts, ka šie saraksti tiek publicēti un iesniegti Apvienotajā paaugstināšanas amatā komitejā, kura katras pakāpes ietvaros veic visu potenciāli paaugstināmo ierēdņu nopelnu salīdzinošo izvērtējumu, ņemot vērā iegūtos paaugstināšanas amatā punktus un pārliecinoties par to saskanību ar novērtējuma ziņojumiem. Pabeidzot savu darbu, komiteja attiecībā uz katru pakāpi sagatavo sarakstu ar paaugstināšanai amatā ieteiktajiem ierēdņiem, norādot prioritātes kārtību. Šis saraksts tiek iesniegts izlemšanai iecēlējinstitūcijā (turpmāk tekstā – "iecēlējinstitūcija").

6 Parasti Eiropas Savienības Tiesas paaugstināšanas amatā sistēmā iegūto punktu skaita izvērtējums tiek veikts, ņemot vērā ieinteresēto personu situāciju attiecīgā gada 1. janvārī. Tomēr pie paaugstināšanas amatā 2006., 2007. un 2008. gadā tika paredzēts īpašs pasākums par labu ierēdņiem, kuri bija uzsākuši pildīt amatu noteiktās pakāpēs no 2004. gada 1. maija, saskaņā ar kuru punktu kopsumma tika novērtēta ne vien attiecīgā gada 1. janvārī, bet arī attiecīgā gada katra mēneša pirmajā dienā (turpmāk tekstā – "*prorata temporis* pasākums").

7 2009. gadā *prorata temporis* pasākuma piemērošanas joma tika paplašināta attiecībā uz vēl citām pakāpēm. Precīzāk, atbilstoši apspriešanās procedūras starp Eiropas Savienības Tiesas administrāciju un *European Public Service Union* (*EPSU*) (Eiropas Sabiedrisko pakalpojumu arodbiedrību federācija)

par Eiropas Savienības Tiesā spēkā esošo paaugstināšanas amatā sistēmu 2009. gada 27. oktobra gala dokumenta 6. punktam pie paaugstināšanas amatā vērā ņemamo punktu skaits atbilstoši *prorata temporis* pasākumam tiek noteikts, "N-1 gada 31. decembrī uzkrātajam punktu skaitam [..] N gada katra mēneša pirmajā datumā pieskaitot vienu divpadsmito daļu no 2 punktiem vai gadījumā, ja N-1 gadā ierēdnis ir ieguvis mazāk par 2 punktiem, vienu divpadsmito daļu no faktiski piešķirtajiem punktiem".

8 Sākot ar 2015. gada paaugstināšanu amatā *prorata temporis* pasākuma piemērošana tika attiecināta uz visām paaugstināšanām amatā līdz pakāpēm AST 8 un AD 11 ieskaitot neatkarīgi no konkrēto ierēdņu pieņemšanas darbā datuma (apspriešanās procedūras starp Eiropas Savienības Tiesas administrāciju un *European Public Service Union* par Eiropas Savienības Tiesas 2015. gada 22. jūlija paaugstināšanas amatā sistēmas funkcionēšanu gala dokumenta 1. punkts).

Tiesvedības priekšvēsture

9 Prasītājs *RL* stājās dienestā Eiropas Savienības Tiesā 2004. gada 1. oktobrī kā pagaidu darbinieks. Viņš tika iecelts par ierēdni 2006. gada 1. martā.

10 2015. gada 16. martā prasītājs tika pārcelts uz Eiropas Parlamentu. Šīs pārcelšanas brīdī viņš bija klasificēts AD 9 pakāpes 2. līmenī.

11 Ar 2015. gada 8. jūlija lēmumu iecēlējinstitūcija noteica 8 punktus kā atskaites slieksni AD 9 pakāpes ierēdņu paaugstināšanai AD 10 pakāpē 2015. gada paaugstināšanai amatā.

12 Pēc prasītāja lūguma 2015. gada 7. decembrī Eiropas Savienības Tiesa viņu informēja, ka 2014. gadā viņš nav ieguvis nevienu paaugstināšanas amatā punktu.

13 2015. gada 11. decembra vēstulē prasītājs apšaubīja neviena paaugstināšanas amatā punkta nepiešķiršanu viņam 2014. gadā un lūdza viņam par šo pašu gadu piešķirt 2,5 līdz 3 punktus. Turklāt 2016. gada 10. februārī viņš iesniedza sūdzību par lēmumu nepiešķirt viņam nevienu paaugstināšanas amatā punktu par 2014. gadu, kā arī lēmumu nepaaugstināt viņu amatā 2015. gada paaugstināšanas amatā laikā.

14 Ar 2016. gada 4. marta lēmumu Eiropas Savienības Tiesas sekretārs kā iecēlējinstitūcija saskaņā ar paaugstināšanas amatā komitejas atzinumu piešķīra prasītājam 2,5 paaugstināšanas amatā punktus par 2014. gadu.

15 2016. gada 15. marta elektroniskā vēstulē prasītājs lūdza pārskatīt lēmumu, ar kuru bija atteikts viņu paaugstināt amatā, ņemot vērā šo paaugstināšanas amatā punktu piešķiršanu.

16 2016. gada 7. aprīļa atzinumā paaugstināšanas amatā komiteja ieteica iecēlējinstitūcijai apstiprināt tās lēmumu nepaaugstināt prasītāju amatā, pamatojoties uz to, ka ieinteresētā persona, ņemot vērā šos jaunos paaugstināšanas amatā punktus un no *prorata temporis* pasākuma izrietošos punktus, atskaites slieksni – 8 punktus, lai tiktu iekļauta amatā paaugstināmo ierēdņu sarakstā, – sasniedza tikai 2015. gada 1. jūlijā, tas ir, pēc viņa pārcelšanas uz Parlamentu 2015. gada 16. martā.

17 Ar 2016. gada 11. maija lēmumu, kas prasītājam tika paziņots 2016. gada 20. maijā, iecēlējinstitūcija nolēma nepaaugstināt viņu amatā 2015. gadā, pamatojoties uz lēmumam pievienotajā paaugstināšanas amatā komitejas atzinumā norādītajiem iemesliem (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

18 Turklāt 2016. gada 13. jūlijā Eiropas Savienības Tiesas komiteja, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, nolēma, ka vairs nav pamata izlemt prasītāja 2016. gada 10. februāra sūdzību, jo līdz ar paaugstināšanas amatā punktu piešķiršanu prasītājam par 2014. gadu un apstrīdēto lēmumu, ar kuru paaugstināšana amatā vēlreiz bija tikusi atteikta, lai gan bija piešķirti šie punkti, tai ir zudis priekšmets.

19 2016. gada 22. jūlijā prasītājs iesniedza sūdzību par apstrīdēto lēmumu, kas 2016. gada 6. oktobrī tika noraidīta (turpmāk tekstā – "lēmums noraidīt sūdzību"). Tajā pašā dienā lēmums noraidīt sūdzību tika paziņots ieinteresētajai personai.

20 Ar Parlamenta 2016. gada 25. oktobra lēmumu prasītājs tika ar atpakaļejošu spēku paaugstināts amatā AD 10 pakāpes 1. līmenī no 2016. gada 1. janvāra.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 13. janvārī, prasītājs cēla šo prasību.

22 Pēc prasītāja lūguma saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantu šī tiesa anonimizēja šī lietas dalībnieka vārdu, kā arī citus datus par viņu šā sprieduma publiski pieejamajā versijā.

23 Tā kā lietas dalībnieki nelūdza organizēt tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai saskaņā ar Reglamenta 106. panta 1. punktu, Vispārējā tiesa (devītā palāta), uzskatīdama, ka lietas materiāli tai ir pietiekami skaidri, nolēma izlemt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas atbilstoši Reglamenta 106. panta 3. punktam.

24 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu un, ciktāl tas nepieciešams, lēmumu, ar kuru noraidīta viņa sūdzība;

– piespriest Eiropas Savienības Tiesai atlīdzināt ciesto mantisko kaitējumu;

– piespriest Eiropas Savienības Tiesai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Eiropas Savienības Tiesas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasījumiem par atcelšanu

26 Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasījumi atcelt tiesību aktus, kas formāli vērsti pret lēmumu par sūdzības noraidīšanu, gadījumā, kad šim lēmumam nav autonoma satura, nozīmē, ka Vispārējā tiesā izskatīšanai tiek iesniegts akts, par kuru ir iesniegta sūdzība (spriedumi, 1989. gada 17. janvāris *Vainker*/Parlaments, 293/87, EU:C:1989:8, 8. punkts, un 2006. gada 6. aprīlis, *Camós Grau* /Komisija, T-309/03, EU:T:2006:110, 43. punkts). Tā kā aplūkojamajā gadījumā lēmumam noraidīt sūdzību nav patstāvīga satura, jo ar to būtībā tiek vien apstiprināts apstrīdētais lēmums, prasība ir jāuzskata par celtu pret apstrīdēto lēmumu.

27 Pamatojot savu prasību atcelt tiesību aktu, prasītājs izvirza divus pamatus. Pirmajā ir norādīts uz Civildienesta noteikumu 45. panta pārkāpumu un otrajā uz vienlīdzīgas attieksmes principa, kā arī uz Eiropas civildienesta vienotības principa pārkāpumu.

Par pamatu saistībā ar Civildienesta noteikumu 45. panta pārkāpumu

28 Prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, pārkāpjot Civildienesta noteikumu 45. pantu, kā tas tiek interpretēts judikatūrā un īstenots ar Eiropas Savienības Tiesas iekšējiem noteikumiem par paaugstināšanu amatā.

29 Prasītājs uzsver, ka no šīs judikatūras un no šiem iekšējiem noteikumiem izriet, ka gadījumā, kad ierēdnis kvalificējas paaugstināšanai amatā gadā, kura laikā viņš tiek pārcelts no vienas iestādes uz citu, kompetentā iecēlējinstitūcija ir iestādes, no kuras viņš ir ticis pārcelts, iecēlējinstitūcija un piemērojama ir šīs institūcijas paaugstināšanas amatā sistēma, un tas tā ir pat arī tajā gadījumā, ja uz citu iestādi šis ierēdnis ir ticis pārcelts pirms viņa iespējamās paaugstināšanas amatā spēkā stāšanās datuma. Aplūkotajā gadījumā no tā izrietot, ka prasītājs bija sasniedzis paaugstināšanas amatā slieksni 2015. gada 1. jūlijā un ka no šā datuma Eiropas Savienības Tiesai esot bijis jāpaaugstina viņš amatā, neņemot vērā viņa pārcelšanu uz Parlamentu 2015. gada 16. martā.

30 Prasītājs piebilst, ka pēc 2015. gada 16. marta nosacīti uzkrāto paaugstināšanas amatā punktu ņemšana vērā neizraisa viņa nopelnu salīdzināšanu ar viņa jauno kolēģu Parlamentā nopelniem, kā dēļ Eiropas Savienības Tiesa nebūtu kompetenta. Proti, Eiropas Savienības Tiesā izveidotā sistēma, kas ir balstīta uz *prorata temporis* pasākumu, pieļaujot ņemt vērā paaugstināšanas amatā gadā uzkrātos paaugstināšanas amatā punktus, kas tiekot piešķirti, pamatojoties vienīgi uz paaugstināšanas amatā gadam iepriekšējā gadā, kura laikā prasītājs bija Eiropas Savienības Tiesas ierēdnis, jau piešķirtajiem paaugstināšanas amatā punktiem, līdz ar to viņa nopelnus būtu bijis jāsalīdzina ar citu šīs pašas iestādes ierēdņu nopelniem.

31 Eiropas Savienības Tiesa iesākumā uzsver, ka prasītājs neapšauba amatā paaugstināšanas sistēmas tiesiskumu, kas aplūkojamajā gadījumā tiek piemērota saistībā ar Civildienesta noteikumu 45. pantu. Tā arī atgādina, ka Civildienesta noteikumi neparedz tiesības uz paaugstināšanu amatā pat arī tiem ierēdņiem, kuri atbilst visiem nosacījumiem, lai varētu tikt paaugstināti amatā. Eiropas Savienības Tiesa piebilst, ka pieprasīt no iecēlējinstitūcijas, lai tā piešķir paaugstināšanas amatā punktus pārceltam ierēdnim pēc viņa pārcelšanas datuma, nozīmētu pieprasīt no šīs iecēlējinstitūcijas, lai pēc pārcelšanas datuma tā turpina veikt nopelnu salīdzinošu izvērtējumu, kas nebūtu saderīgi ne ar iekšējiem noteikumiem par paaugstināšanu amatā, ne ar judikatūru. Atbildē uz repliku tā precizē, ka *prorata temporis* pasākums ir juridiska fikcija, ar kuras palīdzību pašas paaugstināšanas amatā norises laikā uzkrātie nopelni tiek pārvērsti paaugstināšanas amatā punktos, kas tiek ņemti vērā šīs pašas paaugstināšanas ietvaros veicamajā salīdzinošajā izvērtējumā. Visbeidzot Eiropas Savienības Tiesa uzskata, ka ir nepieņemams pirmo reizi replikā norādītais arguments, ka prasītājam neesot piešķirts neviens nopelnu punkts par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 16. martam.

32 Vispirms jānorāda, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, kura ir kompetentā iestāde izlemt par prasītāja paaugstināšanu amatā 2015. gadā, proti, aplūkojamajā gadījumā tā ir Eiropas Savienības Tiesa – iestāde, no kuras prasītājs ir pārcelts.

33 Proti, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka atbilstoši Civildienesta noteikumu 45. panta prasībām gadījumā, kad ierēdnis kvalificējas paaugstināšanai amatā gadā, kura laikā viņš tiek pārcelts no vienas iestādes uz citu, kompetentā iecēlējinstitūcija izlemt par viņa paaugstināšanu amatā ir iestāde, no kuras viņš ir pārcelts (spriedums, 2011. gada 28. jūnijs, *Mora Carrasco* u.c./Parlaments, F-128/10, EU:F:2011:96, 39. punkts, rīkojumi, 2011. gada 5. jūlijs, *Alari*/Parlaments, F-38/11, EU:F:2011:103, 31. punkts, un 2013. gada 12. decembris, *Debaty*/Padome, F-47/13, EU:F:2013:215, 22. punkts).

34 Lietas dalībnieki arī ir vienisprātis par to, ka Eiropas Savienības Tiesā piemērojamā paaugstināšanas amatā sistēma ir tās pašas paaugstināšanas amatā sistēma, kā tas ir noteikts vairākās iekšējās tiesību normās, kas atgādinātas iepriekš 2.–8. punktā un kuru tiesiskumu prasītājs turklāt nav apšaubījis.

35 Jāsecina, ka no iestādes, no kuras ierēdnis ir pārcelts, iecēlējinstitūcijas kompetences izlemt par viņa paaugstināšanu amatā tajā gadā, kura laikā viņš ir pārcelts, un par šīs kompetences pamatu, kas ir nepieciešamais nopelnu salīdzinājums to ierēdņu starpā, kuri ir kolēģi vienā iestādē šīs salīdzināšanas brīdī, nenovēršami izriet (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 28. jūnijs, *Mora Carrasco* u.c./Parlaments, F-128/10, EU:F:2011:96, 35. punkts, un rīkojumu, 2011. gada 5. jūlijs, *Alari* /Parlaments, F-38/11, EU:F:2011:103, 27. punkts), ka attiecīgā iestāde, no kuras ierēdnis pārcelts, piemēro pati savu paaugstināšanas amatā sistēmu. Turklāt var norādīt, ka par iestādes, no kuras pārcelšana ir veikta, paaugstināšanas amatā sistēmas piemērošanu arī ir panākta vienošanās administrācijas vadītāju kolēģijas 2011. gada 30. novembra secinājumos. Proti, neizsakot vērtējumu par šo secinājumu saistošo spēku, par ko pastāv diskusija lietas dalībnieku starpā, no tiem izriet, ka "paaugstināšanas amatā spēkā stāšanās datums ir tas datums, kāds izriet no iestādes, no kuras ierēdnis pārcelts, paaugstināšanas amatā sistēmas", kas nozīmē, ka šis datums ir jānosaka, piemērojot minēto sistēmu.

36 Savukārt lietas dalībnieki nav vienisprātis par Eiropas Savienības Tiesas paaugstināšanas amatā sistēmas un it īpaši par *prorata temporis* pasākuma piemērošanu konkrētajā gadījumā.

37 Šajā ziņā jānorāda, pirmkārt, ka no judikatūras par paaugstināšanu amatā starpiestāžu pārcelšanas gadījumos izriet, ka pārcelto ierēdņu nopelni ir jāsalīdzina ar to ierēdņu, kuri vēl bija viņu kolēģi gadā pirms viņu pārcelšanas, nopelniem. Proti, lai izlemtu, vai N gada 1. janvārī ierēdnis ir jāpaaugstina amatā ar atpakaļejošu spēku, iecēlējinstitūcija praksē var veikt vienīgi ierēdņu pagātnes nopelnu, tajā skaitā N-1 gadā, salīdzinošu izvērtējumu un ņemt vērā šo ierēdņu snieguma novērtējuma ziņojumus N-1 gadā un agrākos gados (spriedums, 2011. gada 28. jūnijs, *Mora Carrasco* u.c./Parlaments, F-128/10, EU:F:2011:96, 35. punkts; rīkojumi, 2011. gada 5. jūlijs, *Alari*/Parlaments, F-38/11, EU:F:2011:103, 27. punkts, un 2013. gada 12. decembris, *Debaty*/Padome, F-47/13, EU:F:2013:215, 23. punkts).

38 No šīs judikatūras izriet arī, ka paaugstināšana amatā ar atpakaļejošu spēku notiek, tai stājoties spēkā kādā datumā, kad konkrētais ierēdnis bija par viņa paaugstināšanu amatā kompetentās iestādes jurisdikcijā. Proti, tā kā paaugstināšanas amatā priekšnoteikums ir brīvas budžeta darba vietas atbilstošajā pakāpē pieejamība un tā kā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 6. pantu katra iestāde patstāvīgi nosaka tās darba vietu skaitu un attiecīgi uzskaita brīvās darba vietas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 28. jūnijs, *Mora Carrasco* u.c./Parlaments, F-128/10, EU:F:2011:96, 37. punkts), par paaugstināšanu lemjošā kompetentā iestāde var paaugstināt amatā konkrēto ierēdni tikai no datuma, kurā tā viņam var piešķirt brīvu darba vietu, tas ir, laikposmā, kad šis ierēdnis ir minētās iestādes jurisdikcijā.

39 Otrkārt, jāuzsver, ka atšķirībā no šīs judikatūras pamatā esošajās lietās aplūkojamajām paaugstināšanas amatā sistēmām Eiropas Savienības Tiesas paaugstināšanas amatā sistēma saskaņā ar *prorata temporis* pasākumu paredz, ka paaugstināšana amatā ir iespējama ne vien 1. janvārī, bet arī jebkurās no N gadam sekojošo mēnešu pirmajās dienās un ka paaugstināšanai amatā N gadā piešķirtie punkti N-1 gadā tiek ņemti vērā kā iegūti N gadā.

40 Tomēr ir jāņem vērā, ka N gadā piešķiramos punktus, vai tie ir saistīti ar nopelnu salīdzinošu izvērtējumu N gadā, kā to apgalvo Eiropas Savienības Tiesa, vai arī tie izriet no N-1 gadā veiktas vienkāršas nopelnu izvērtējuma nosacītas ekstrapolācijas, kā to uzskata prasītājs, var piešķirt tikai tik ilgi, kamēr konkrētais ierēdnis atrodas nopelnus salīdzinoši izvērtējošās un tādējādi par paaugstināšanu amatā izlemjošās kompetentās iestādes jurisdikcijā. Proti, ciktāl šo punktu piešķiršana, tāpat kā Apvienotās paaugstināšanas amatā komitejas un iecēlējinstitūcijas vēlāka iesaistīšanās, notiek paaugstināšanas amatā norises ietvaros N gadā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūnijs,

Kotula/Komisija, F-118/15, EU:F:2016:138, 55. punkts un tajā minētā judikatūra), nosakot konkrētā ierēdņa paaugstināšanas amatā datumu, šos punktus var piešķirt tikai līdz datumam, līdz kuram iestādei ir kompetence salīdzināt prasītāja nopelnus ar viņa kolēģu nopelniem minētajā iestādē un līdz kuram tā var viņu paaugstināt amatā, tas ir – aplūkojamajā gadījumā – līdz prasītāja pārcelšanas uz Parlamentu datumam.

41 Tādēļ šajā strīdā Eiropas Savienības Tiesa ir pamatoti atteikusies piešķirt prasītājam punktus 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros pēc viņa pārcelšanas uz Parlamentu 2015. gada 16. martā.

42 Šādi rīkojoties, Eiropas Savienības Tiesa nav ignorējusi vienu no prasītāja uzsvērtajiem ar *prorata temporis* pasākumu sasniedzamajiem mērķiem – nodrošināt pilnvērtīgāku vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz ierēdņiem, samazinot paaugstināšanas amatā sasniegšanas datuma riskanto ietekmi. Proti, aplūkotā vienlīdzīgā attieksme ir attiecināma uz ierēdņiem, kuri sasniedz paaugstināšanas amatā slieksni paaugstināšanas amatā gada 1. janvārī, un šīs pašas iestādes ierēdņiem, kuri to sasniedz vēlāk, bet nevis uz ierēdņiem, kuri paliek savā iestādē, un ierēdņiem, kuri tiek pārcelti.

43 Turklāt Eiropas Savienības Tiesas veikto *prorata temporis* pasākuma piemērošanu konkrētajā gadījumā atbalsta 2013. gada 12. decembra rīkojums lietā *Debaty/*Padome (F-47/13, EU:F:2013:215). Ir tiesa, kā to atbilstoši uzsver prasītājs, ka tas, ka viņa pārcelšana ir notikusi paaugstināšanas amatā norises laikā, nošķir viņa situāciju no prasītājas situācijas lietā, kurā ir taisīts 2013. gada 12. decembra rīkojums *Debaty/*Padome (F-47/13, EU:F:2013:215). Proti, šajā lietā prasītāja puse tika pārcelta uz citu iestādi 2011. gadā pirms 2012. gada sākuma, kurā tā būtu varējusi pretendēt uz paaugstināšanu amatā. Tomēr, pretēji prasītāja norādītajam, šā rīkojuma apsvērumi ir nozīmīgi arī izskatāmajā lietā, jo tajā – atšķirībā no Eiropas Savienības Tiesas secinātā apstrīdētajā lēmumā – Eiropas Savienības Civildienesta tiesa būtībā ir atzinusi, ka pārcelšanas datums noteic ne vien kompetento iestādi, kurai jālemj par paaugstināšanu amatā, bet tāpat un korelējoši arī ierēdņus, ar kuriem ir jāsalīdzina uz amatā paaugstināšanu pretendējošais ierēdnis, kā arī datumu, līdz kuram paaugstināšana amatā var notikt, tas ir, datumu, līdz kuram ierēdnis ir kompetentās iestādes jurisdikcijā (rīkojums, 2013. gada 12. decembris, *Debaty/*Padome (F-47/13, EU:F:2013:215, 23. un 24. punkts).

44 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida, nepieņemot nolēmumu par Eiropas Savienības Tiesas pausto kritiku par pirmo reizi replikā norādīto argumentu, ka prasītājam neesot piešķirts neviens punkts par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 16. martam. Proti, tā kā no pirmā pamata izvērtējuma izriet, ka pēc 2015. gada 16. marta Eiropas Savienības Tiesai nebija jāpiešķir punkti prasītājam, tad laikposmā no 2015. gada 1. janvāra līdz 16. martam piešķirtie punkti viņam nebūtu ļāvuši sasniegt paaugstināšanas amatā slieksni, līdz ar to šis arguments katrā ziņā ir jānoraida kā neefektīvs.

Par pamatu par vienlīdzīgas attieksmes principa un Eiropas civildienesta vienotības principa pārkāpumu

45 Prasītājs, pirmkārt, norāda, ka, atsakot viņu paaugstināt amatā, Eiropas Savienības Tiesa faktiski ir apturējusi viņa dalību 2015. gada paaugstināšanas amatā norisē ar pārcelšanu uz Parlamentu, tādējādi pārkāpjot Eiropas civildienesta vienotības principu un viņa tiesības uz karjeras attīstību. Otrkārt, viņš apgalvo, ka šis paaugstināšanas amatā atteikums esot pretrunā arī ar vienlīdzīgas attieksmes principu, jo paša šā pārcelšanas fakta dēļ pret viņu ir īstenota atšķirīga attieksme nekā pret viņa kolēģiem, kuri gadā pirms viņa pārcelšanas tomēr ir atradušies ar viņu vienādā situācijā.

46 Uz to Eiropas Savienības Tiesa, pirmkārt, atbild, ka Eiropas civildienesta vienotības princips nenozīmē, ka iestādēm to novērtējuma brīvība ir jāizmanto vienādi un ka tā rezultātā nedrīkstētu būt tā, ka paaugstināšanas amatā jomā iestādei tiek noteikts pienākums pieņemt lēmumus, kas ir pretrunā Civildienesta noteikumu 45. pantam. Otrkārt, tā uzsver, ka, tā kā Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzētais pienākums veikt nopelnu salīdzinošu izvērtējumu ir vienlīdzīgas attieksmes principa

izpausme, tad, noraidot pamatu par Civildienesta noteikumu 45. panta pārkāpumu, ir jānoraida arī iebildums par vienlīdzīgas attieksmes principa neievērošanu. Tā piebilst, ka, lai arī prasītāja situācija 2014. gadā ir bijusi tāda pati kā viņa kolēģu situācija šajā iestādē, tā tik un tā būtiski atšķiroties 2015. gadā viņa pārcelšanas uz Parlamentu dēļ.

47 Pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips noteic, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu būt atšķirīgai attieksmei un dažādās situācijās savukārt nevajadzētu būt vienādai attieksmei, ja vien tāda attieksme nav objektīvi pamatota (spriedumi, 2008. gada 9. oktobris, *Chetcuti*/Komisija, C-16/07 P, EU:C:2008:549, 40. punkts, un 1994. gada 9. februāris, *Lacruz Bassols* /Tiesa, T-109/92, EU:T:1994:16, 87. punkts).

48 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzētais nopelnu salīdzinošs izvērtējums ir vienlīdzīgas attieksmes principa izpausme (skat. rīkojumu, 2015. gada 8. oktobris, *Nieminen*/Padome, T-464/14 P, EU:T:2015:787, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Aplūkojamajā gadījumā, ņemot vērā atšķirību 2015. gadā starp prasītāja situāciju un citu Eiropas Savienības Tiesas ierēdņu, attiecībā uz kuriem pirms paaugstināšanas amatā tika veikts salīdzinošais izvērtējums, situāciju, jāsecina, ka šis princips nav ticis pārkāpts. Proti, atšķirībā no šiem citiem ierēdņiem konkrētās paaugstināšanas amatā norises laikā prasītājs tika pārcelts uz citu iestādi. Tādējādi Eiropas Savienības Tiesas vērā ņemamais laikposms, salīdzinoši izvērtējot prasītāja un viņa kolēģu šajā pašā iestādē nopelnus, kā arī piešķirot amatā paaugstināšanas punktus, 2015. gadā varēja būt vien ierobežots no 2015. gada 1. janvāra līdz 15. martam. Līdz ar to nav nozīmes tam, kā apgalvo prasītājs, vai 2014. gadā šis pēdējais ir bijis vienādā situācijā ar saviem kolēģiem, arī Eiropas Savienības Tiesas ierēdņiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka prasītājs nekādi nenorāda, ka būtu ticis diskriminēts pie paaugstināšanas amatā punktu piešķiršanas 2014. gadā. Atbildot uz apgalvoto par patvaļības risku, iestādēm nosakot pārcelšanas datumu, un pilnvaru pārsniegšanu, piebilstams, ka šis risks nekā nav pamatots un ka to katrā ziņā lielā mērā ierobežo gan *prorata temporis* pasākums, gan tas, ka pārcelšanas iniciatīva nāk no ierēdņa, un tas, ka, nosakot pārcelšanas datumu, ir nepieciešama divu konkrēto iestāžu kopīga vienošanās.

50 No šīs atšķirīgās attieksmes, kas pamatota ar starpiestāžu pārcelšanu, neizriet arī Eiropas civildienesta vienotības principa aizskārums.

51 Otrkārt, jāatgādina, ka patiešām no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saskaņā ar civildienesta vienotības principu, kas ir nostiprināts Amsterdamas līguma 9. panta 3. punktā, uz visu iestāžu visiem ierēdņiem attiecas vieni civildienesta noteikumi un tādējādi arī vienas un tās pašas tiesību normas (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2012. gada 11. oktobris, *Cervelli*/Komisija, T-622/11 P, EU:T:2012:538, 25. punkts un tajā minētā judikatūra). Taču, prasītājam aplūkojamajā gadījumā norādot, ka viņa pārcelšana starp iestādēm esot izraisījusi viņa dalības 2015. gada paaugstināšanas amatā norisē pārtraukšanu, neievērojot šo vienotības principu, viņš nepārmet ne to, ka Eiropas Savienības Tiesa būtu piemērojusi citus noteikumus nekā Parlaments, ne *a fortiori* to, ka šīs abas iestādes būtu pieņēmušas atšķirīgus iekšējos noteikumus par paaugstināšanu amatā. Turpretim viņš tai pārmet, ka tā nav pilnībā piemērojusi pati savus noteikumus, it īpaši *prorata temporis* pasākumu, it kā viņš būtu palicis šīs iestādes ierēdnis. Tādējādi savā argumentācijā prasītājs nepārmet Eiropas Savienības Tiesai Eiropas civildienesta vienotības principa neievērošanu, līdz ar to iebildums par šā principa neievērošanu nav pamatots.

52 Piebilstams, ka nekas nemainītos, ja šī argumentācija tiktu interpretēta tā, ka ar to Eiropas Savienības Tiesai tiek pārmests, ka ar prasītāja pārcelšanu uz Parlamentu tā viņu ir sodījusi.

53 Proti, patiešām no judikatūras izriet, ka iestādēm ir pienākums nodrošināt, pirmkārt, lai mobilitāte nekaitētu ierēdņu, kuri to izmanto, karjeras virzībai un, otrkārt, lai ierēdņi, kuri tiek pārcelti citā amatā, netiktu sodīti paaugstināšanas amatā norises laikā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2000. gada 3. oktobris, *Cubero Vermurie*/Komisija, T-187/98, EU:T:2000:225, 68. un 69. punkts, un 2013. gada

18. septembris, *Scheidemann*/Komisija, F-76/12, EU:F:2013:132, 29. punkts). Tāpat ir konstatējams, ka prasītājs būtu sasniedzis paaugstināšanas amatā slieksni 2015. gada 1. jūlijā, ļaujot viņam parādīties paaugstināmo ierēdņu sarakstā, ja viņš būtu palicis Eiropas Savienības Tiesas ierēdnis un ja Parlaments nebūtu paaugstinājis viņu amatā AD 10 pakāpē no 2016. gada 1. janvāra.

54 Tomēr, pirmkārt, Savienības tiesa vairākos spriedumos ir uzsvērusi katras iestādes kā darba devēja autonomiju, noraidot argumentus par Eiropas civildienesta vienotību. No tā izriet, ka uz kādu iestādi pārcelts ierēdnis nevar atsaukties uz to pašu, viņam labvēlīgāko paaugstināšanas amatā noteikumu piemērošanu, kurus piemērojusi iestāde, no kuras viņš pārcelts, lai pamatotu, ka ar paaugstināšanu amatā viņš ir ticis sodīts viņa mobilitātes dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 5. jūlijs, *V* /Parlaments, F-46/09, EU:F:2011:101, 135. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Otrkārt un katrā ziņā, no tikpat pastāvīgās judikatūras izriet arī tas, ka Civildienesta noteikumi neparedz nekādas tiesības uz paaugstināšanu amatā, pat arī tiem ierēdņiem, kuri atbilst visiem paaugstināšanas amatā nosacījumiem, tajā skaitā atsauces sliekšņa sasniegšanai (skat. spriedumu, 2005. gada 31. maijs, *Dionyssopoulou*/Padome, T-284/02, EU:T:2005:188, 19. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 14. jūlijs, *Praskevicius*/Parlaments, F-81/10, EU:F:2011:120, 51. punkts). Proti, ar paaugstināšanas amatā punktu piešķiršanu netiek galīgi fiksēta iestādes nostāja paaugstināšanas amatā procedūrā, jo iecēlējinstitūcija saglabā savu novērtējuma brīvību un tai nav saistoši paaugstināšanas amatā punkti, ko piešķir dienestu direktori vai vadītāji, atsauces slieksnis vai Apvienotā paaugstināšanas amatā komiteja (par paaugstināšanas amatā sistēmu Eiropas Savienības Tiesā skat. spriedumu, 2003. gada 11. decembris, *Breton*/Tiesa, T-323/02, EU:T:2003:340, 48. un 50. punkts). Tādējādi no tā, ka, ja prasītājs būtu palicis ierēdnis Eiropas Savienības Tiesā, viņš 2015. gada 1. jūlijā būtu sasniedzis paaugstināšanas amatā slieksni, nevar secināt, ka šajā datumā viņam obligāti būtu bijušas tiesības tikt paaugstinātam amatā. Tātad no tā arī nevar izsecināt paaugstināšanas amatā nokavējumu un tādējādi prasītāja sodīšanu par viņa mobilitāti. Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida.

56 No minētā izriet, ka prasījumi par atcelšanu ir jānoraida.

Par prasījumiem atlīdzināt kaitējumu

57 Prasītājs lūdz atlīdzināt mantisko kaitējumu, ko viņš esot cietis to pārkāpumu dēļ, uz kuriem norādīts viņa prasījumu atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirzītajos divos pamatos. Viņš precizē, ka ciestais mantiskais kaitējums principā esot līdzvērtīgs starpībai starp, pirmkārt, atalgojumu, kādu viņš būtu saņēmis no 2015. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim, ja viņš būtu iecelts AD 10 pakāpē 2015. gada 1. jūlijā, un, otrkārt, atalgojumu, ko viņš faktiski ir saņēmis no 2015. gada 1. jūlija līdz 2016. gada 1. janvārim, kad viņš faktiski tika iecelts AD 10 pakāpē. Turklāt viņš apgalvo, ka neesot nekādu šaubu, ka tieši iepriekš minētā Eiropas Savienības Tiesas prettiesiskā rīcība ir tā, kas viņam ir radījusi šo kaitējumu. Replikā prasītājs piebilst, ka viņa paaugstināšana amatā ar atpakaļejošu spēku 2015. gada 1. jūlijā būtu jāņem vērā, nosakot viņa pārejas AD 10 pakāpes 2. līmenī datumu.

58 Eiropas Savienības Tiesa uzskata, ka prasītāja prasība atlīdzināt kaitējumu ir noraidāma. Pirmkārt, prasītājs neprecizējot savas prasības apjomu, bet tikai apraksta apgalvotās sekas iespējama sprieduma atcelt tiesību aktu gadījumā. Otrkārt, prasījumi atlīdzināt kaitējumu esot jānoraida, ciktāl, kā tas ir aplūkojamajā gadījumā, tie ir cieši saistīti ar prasījumiem atcelt tiesību aktu, kas paši esot noraidāmi kā nepamatoti. Treškārt, apgalvotais kaitējums neesot skaidrs, jo prasītāja prasījumos par kaitējuma atlīdzināšanu norādītās atlīdzības izmaksa faktiski esot saistīta ar to, kādus secinājumus iespējama sprieduma atcelt tiesību aktu gadījumā izdarīs Eiropas Savienības Tiesa.

59 Jāatgādina, ka saistībā ar ierēdņa vai darbinieka celtu prasību par zaudējumu atlīdzību iestādes ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās par tās prettiesisku rīcību ir atkarīga no nosacījumu kopuma izpildīšanās, proti, tai pārmestajai rīcībai jābūt prettiesiskai, zaudējumiem jābūt reāliem un jāpastāv

cēloņsakarībai starp apgalvoto rīcību un norādīto kaitējumu. Ja kaut viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida pilnībā, neizvērtējot citus ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumus (spriedumi, 1994. gada 1. jūnijs, Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. punkts, un 2017. gada 17. maijs, *PG*/*Frontex*, T-583/16, nav publicēts, EU:T:2017:344, 97. punkts).

60 Taču jānorāda, kā to dara arī Eiropas Savienības Tiesa, ka prasījumi par kaitējuma atlīdzināšanu ir pamatoti vienīgi ar tiem pārkāpumiem, kas izriet no prasījumu atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirzīto divu pamatu pamatotības. Tā kā šie pamati ir noraidīti, nosacījums par pārmestās rīcības prettiesiskumu nav izpildīts, līdz ar to prasījumi par kaitējuma atlīdzināšanu ir jānoraida. Katrā ziņā, tie būtu jānoraida kā priekšlaicīgi, pat ja aplūkojamajā gadījumā būtu izpildīts prettiesiskuma nosacījums, jo apstrīdētā lēmuma atcelšana tā prettiesiskuma dēļ nenozīmētu, ka prasītājam ir tiesības tikt paaugstinātam amatā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 3. maijs, *De Nicola*/EIB, T-71/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:307, 24. punkts un tajā minētā judikatūra; skat. arī 55. punktu iepriekš).

61 No minētā izriet, ka izskatāmā prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *RL* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 14. decembrī.

[Paraksti]